

Davallador

📅 Created: 21 January 2008

Una ullada al [mapa](#) ens permet copsar l'existència d'una estreta relació entre la paraula **davallador** i la **marina de Lluçmajor**. Aquest fet té una causa doble. Per una banda la configuració física del lloc: una plataforma elevada fins a un centenar de metres sobre la mar on calia *davallar* per anar a pescar o trencar marès, a part d'altres activitats més lucratives...

Per l'altra la feina incansable de Cosmé Aguiló, dedicat des de fa més de trenta anys a l'investigació de la cultura tradicional del país a partir d'un estudi minuciós del terreny -sobretot del Migjorn de Mallorca-, d'un maneig intensiu de la paperassa dels arxius i de la realització de multitud d'enquestes orals a la gent del poble.

Un dels fruits d'aquesta feina és el llibre *La toponímia de la costa de Lluçmajor*, que conté una minuciosa descripció del litoral. Al llibre -o millor al terreny si ens passejam amb el llibre per la Marina- descobrirem barraques, cisternes, pedreres, tenasses, esculls, puntes, cales, calons, coves, cocons, escars, pesqueres, nius d'àguila... També rememorarem fets tràgics que han tingut lloc en aquest paratge tals com la caiguda pel penya-segat d'un carrabiner amb el seu cavall (**Salt des Cavall**) com ens recorda una creu incisa a la roca o la glossada mort del jove llucmajorer Miquel *Mutet* succeïda al 1883 quan davallava a una pesquera pel **torrentó de Lluçamet**.

En aquesta franja litoral també hi han trobat recer autèntiques relíquies toponímiques, noms arcaics que fa temps es deixaren d'emprar: **Capocorb**, **sa Creta**, **Pedrafort**, **Cotimplà**, **Colombar**, **la Regana** són alguns dels senyalats en el llibre.

De tots aquests elements voldria destacar aquí els davalladors, molt variats en quan a les seves característiques constructives... i a la seva accessibilitat. N'hi ha de molt elaborats, amb centenars d'escalons (**escala de Can Negre**), amb trams d'escalons picats dins la roca o amb margets de pedra seca aguantant els costats (**sa Senyora**). A altres cal esmunyir-se per dins enclotxes verticals (**Cotimplà, cova des Ossos**) o ajudar-se d'algunes preses artificials (**coll de s'Egua, Osca des Pi**). Els més extrems (**es Colom, pas des Gat, torrentó de Llucamet**) estan reservats per a la gent amb dots d'escalador, sense cap ombra de vertígen i sovint requereixen de l'ajut de cordes. Front a la varietat de davalladors només trobam un pujador (**pujador des Frares**) que ens indica el seu ús per part de mariners que es dirigien cap a les terres de l'interior.

En definitiva una delícia de llibre per la gent que gaudeix amb el descobriment dels racons més amagats del paisatge i de les paraules.

Davallador de Cotimplà

Davallador de sa Senyora

Escalons picats a la roca

